

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „MA3“ SKUNDO**

2019 m. gruodžio 31 d. Nr. S- 178 (7-131/2017)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš komisijos pirmininkės Editos Galiauskaitės, narių Evaldo Raistensio, Rasos Stravinskaitės, Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės (pranešėja), išnagrinėjo uždarnosios akcinės bendrovės „MA3“ (toliau – Pareiškėja arba Bendrovė) 2017-06-19 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2017-05-26 sprendimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-201 dėl patikrinimo akto tvirtinimo. Bendrovės ir Inspekcijos atstovai 2019-12-16 posėdyje nedalyvavo.

Komisija n u s t a t ė :

Bendrovė nesutinka su Inspekcijos 2017-05-26 sprendimu Nr. (21.131-31-5) FR0682-201, kuriuo Inspekcija patvirtino 2017-03-20 patikrinimo aktą Nr. (21.60-10) FR0680-107, kuriame Pareiškėjai buvo papildomai apskaičiuota 21631 Eur akcizų, 2926,51 Eur akcizų delspinigių ir skirta 4326 Eur akcizų bauda ir prašo jį panaikinti. Inspekcija patikrinimo akte nurodė, kad Pareiškėja per tikrinamąjį laikotarpį vykdė didmeninę prekybą akcizais apmokestinamomis prekėmis – etilo alkoholiu, t. y. etilo alkoholio turinčiais produktais – įvairių pavadinimų kosmetikos gaminiams, įvardintais „burnos skalavimo skysčiu“, „kosmetiniu spiritu“ ir „odekolonu“ (toliau – kosmetikos gaminiai). Kosmetikos gaminiai per tikrinamąjį laikotarpį buvo įsigijami iš šiuos produktus į Lietuvos Respublikos rinką tiekiančios bendrovės UAB „BBB“ ir didmeniniais kiekiais realizuojami juridiniams ir fiziniams asmenims. Pagal turimus duomenis, UAB „BBB“ už iš Lenkijos Respublikos įvežtuose kosmetikos gaminiuose esantį etilo alkoholį akcizų neskaičiavo, nedeklaravo ir nemokėjo vadovaudamasi Akcizų įstatymo (toliau – AĮ) 27 str. 1 d. 1 punkto ir 2 dalies, 28 str. 1 punkto ir 1992-10-19 Tarybos direktyvos 92/83/EEB dėl akcizų už alkoholį ir alkoholinius gėrimus struktūrų suderinimo 27 str. 1 dalies b punkto taikymo Lietuvos Respublikoje taisyklių, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002-06-13 nutarimu Nr. 902 „Dėl denatūruoto etilo alkoholio, kuriam netaikomi akcizai“ (toliau – Lengvatos taikymo taisyklės), 3.3. papunkčio nuostatomis.

Pareiškėja 2017-06-19 skunde nurodo nesutinkanti su Inspekcijos 2017-05-26 sprendimu dėl patikrinimo akto tvirtinimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-201 dėl žemiau išdėstytų motyvų.

Pareiškėja skunde cituoja AĮ 9 str. 1 d. 4 punktą, 9 str. 6 dalį ir tvirtina, jog iš nurodytų teisės normų turinio yra akivaizdu, jog prievolė Pareiškėjai mokėti akcizus galėtų atsirasti, jei būtų nustatytas produktų panaudojimas Lietuvos Respublikoje kitiems tikslams, nes mokėti akcizus įstatymų leidėjas įpareigoja asmenį, panaudojusį akcizais apmokestinamas prekes kitaip, negu nustato akcizų lengvatos taikymo sąlygos. Patikrinimo akte, Pareiškėjos tvirtinimu, nėra jokių įrodymų ar faktų, kad ginčo produktai būtų buvę panaudoti Lietuvos Respublikoje kitiems tikslams. Inspekcija neginčija Pareiškėjos sudarytų sandorių su Latvijos piliečiais, įformintų pridėtinės vertės mokesčio (toliau – PVM) sąskaitose faktūrose, turinio bei iš esmės pripažįsta

Pareiškėjos prekių pardavimo už atlygį piliečiams A.S. ir I.R. faktą. Tai patvirtina ir įrodo, jog Pareiškėja nepanaudojo prekių ne pagal paskirtį. Kartu su pastabomis dėl patikrinimo akto Pareiškėja nurodo pateikusi minėtų piliečių patvirtinimą dėl prekių išvežimo iš Lietuvos Respublikos. Ginčo, jog prekės išvežtos iš Lietuvos Respublikos, nėra, tačiau, Pareiškėjos teigimu, lieka neaišku, kokių pagrindų mokesčių administratorius taiko akcizus išvežamoms iš Lietuvos Respublikos prekėms.

Pareiškėja skunde teigia, jog iš to, kas nurodyta, yra akivaizdu, kad mokesčių administratorius nepagrįstai įstatyme įtvirtintą sąlygą „panaudojimą ne pagal paskirtį“ sieja ir su sudaromų rinkoje sandorių šalių sąžiningumu. Tačiau įrodymų dėl sandorio šalių nesąžiningumo nepateikia. Priešingai, nesąžiningumą Inspekcija sieja su faktu, kad buvo sumokėtas 21 proc. PVM Lietuvos Respublikoje ir nepasinaudota lengvata jo nemokant, nes prekės išgabentos iš Lietuvos Respublikos.

Skunde nurodoma, jog mokesčių administratorius padarė nepagrįstą išvadą, kad Pareiškėja, parduodama be akcizų įsigytus akcizais apmokestinamų prekių didmeninius kiekius teisėtos komercinės veiklos nevykdantiems fiziniams asmenims, veikė nesąžiningai, todėl minėtais sandoriais negali pagrįsti ir įrodyti teisės į akcizų lengvatą (be akcizų įsigyto etilo alkoholio teisėto panaudojimo) ir todėl būtent ji yra atsakinga už akcizų prievolės vykdymą. Pareiškėja tvirtina, jog neturėjo galimybės ir neprivalo įsitikinti, ar prekių (pagamintų kitoje ES šalyje) pirkėjas vykdo teisėtą ūkinę ir komercinę veiklą kitoje ES šalyje viendėl to, kad perka kosmetikos prekes bendrovėje, įrodymų apie Latvijos Respublikos piliečių neteisėtos ūkinės komercinės veiklos vykdymą mokesčių administratorius taip pat nepateikia.

Patikrinimo akte mokesčių administratorius nurodė, kad Inspekcija nekvestionuoja fakto, kad patys kosmetikos gaminiai (jų oficialiai deklaruojama paskirtis ir esama sudėtis), kuriais prekiauja Pareiškėja, formaliai atitinka akcizų lengvatos taikymo sąlygas, tačiau, Inspekcijos vertinimu, tam, kad pagrįsti, jog tie kosmetikos gaminiai buvo panaudoti pagal jų paskirtį, Pareiškėja, įsigijusi šiuos gaminius, turi arba pati teisėtai juos panaudoti kaip kosmetikos gaminius, arba, jeigu ji vykdo prekybą šiais gaminiiais (kaip yra šiuo atveju), pagrįsti jų pardavimą sandoriais, kurie nekelia abejonių dėl sandorio šalių sąžiningumo.

Patikrinimo akte nurodyta, jog vertinant, ar kosmetinis spiritas buvo įsigytas komerciniams tikslams, t. y. siekiant jį teisėtai parduoti Latvijos Respublikoje, taip pat abejonių sukėlė faktas, kad įforminant prekių pardavimą aptariamose PVM sąskaitose faktūrose nebuvo pasinaudota Lietuvos Respublikos Pridėtinės vertės mokesčio įstatymo (toliau – PVMĮ) 49 str. 1 dalyje nustatyta PVM lengvata (0 proc. PVM tarifas) prekėms, kurios tiekiamos kitoje valstybėje narėje įregistruotam PVM mokėtojui ir išgabentoms iš šalies teritorijos į kitą valstybę narę. Pareiškėja skunde cituoja PVMĮ 49 str. 1 dalį, 56 straipsnį ir tvirtina, jog iš nurodyto teisinio reguliavimo yra akivaizdu, jog PVM lengvatą Pareiškėja būtų galėjusi taikyti, jeigu pirkėjai būtų pateikę atitinkamus įrodymus dėl to, kad jie yra PVM mokėtojai savo šalyje. Be to, tokios lengvatos įforminimu yra suinteresuota kita sandorio šalis, bet ne Pareiškėja. Fiziniai asmenys, pirkę prekes bendrovėje, neprašė taikyti lengvatinio PVM tarifo, todėl Pareiškėjai ir nekilo pareiga domėtis dėl Latvijos Respublikos piliečių vykdomos veiklos kitoje ES valstybėje.

Pareiškėjos tvirtinimu, tariamo nesąžiningumo standarto jai taikymas nustatant prievolę sumokėti akcizus už prekes, kurioms akcizai netaikomi teisės aktų nustatyta tvarka, prieštarauja Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 9 straipsnyje įtvirtintam apmokestinimo aiškumo principui. Pagal MAĮ 67 str. 1 dalį mokesčių administratorius privalo pagrįsti jo mokesčių mokėtojui apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Visi mokesčių teisės aktų prieštaravimai ar neaiškumai vertintini mokesčio mokėtojo naudai (MAĮ 3 str. 5 dalis).

Skunde nurodoma, jog nagrinėjamu atveju Inspekcija nepateikia jokių aiškių teisės normų, kurių pagrindų būtų galima konstatuoti prievolės atsiradimą sumokėti akcizus už išvežamas iš Lietuvos Respublikos prekes. Priešingai, mokesčių administratorius, taikydamas savo išvadą dėl tariamo bendrovės nesąžiningumo parduodant prekes, nepagrįstai ir neteisėtai šią sąvoką

sutapatino su prekės panaudojimu ne pagal paskirtį, nors pats pardavimo faktas tėra nuosavybės teisės perleidimo faktas. Apmokestinimo aiškumo principas reikalauja, kad mokesčių administratorius priimtų mokesčių mokėtojui jam realiai suvokiamą sprendimą, taip yra paisoma teisių bei pareigų vienovės principo (žr., pvz., Lietuvos Vyriausiojo Administracinio Teismo (toliau – LVAT) 2010-02-17 nutartį adm. byloje Nr. A556-302/2010; 2010-09-20 nutartį adm. byloje Nr. A575-934/2010).

Pareiškėja nurodo pardavusi prekes Latvijos Respublikos piliečiams, kurie yra realūs asmenys, dėl jų buvo gauti oficialūs atsakymai iš atsakingų valstybinių institucijų, todėl yra akivaizdu, jog egzistuoja objektyvi galimybė nustatyti, kur ir kokiais tikslais minėti asmenys įsigytas akcizais neapmokestinamas prekes panaudojo. Pareiškėja pateikė su tuo susijusius įrodymus, kuriuos jai pavyko gauti. Skunde pabrėžiama, jog vadovaujantis AĮ 9 str. 6 dalimi, 9 str. 1 d. 4 punkte nurodytu atveju prievolė mokėti akcizus tenka asmeniui, panaudojusiam akcizais apmokestinamas prekes kitaip, negu nustato akcizų lengvatos taikymo sąlygos. Šiuo atveju spręstinas klausimas, kaip buvo panaudotos prekes, kurios išgabentos iš Lietuvos. Pareiškėja yra juridinis asmuo, kuris įsigijo ne etilo alkoholį, kuris būtų atleistas nuo akcizų, bet konkrečias kosmetikos prekes, kurias panaudojo pagal paskirtį – pardavė kitiems pirkėjams. T. y. Pareiškėja ginčo prekių nenaudojo kitoms paskirtims, neperdirbo ir pan. Faktai, kad minėti piliečiai galimai neužpajamavo gautų prekių arba neužregistravo kitokios vykdomos veiklos nustatyta tvarka (kas negalėjo būti žinoma Pareiškėjai sandorių sudarymo metu), gali įrodyti tik minėtų asmenų kaip Latvijos Respublikos mokesčių mokėtojų nesąžiningumą. Tačiau tai negali būti pagrindu atsirasti Pareiškėjos prievolei mokėti akcizus Lietuvos Respublikoje, nes prievolė mokėti akcizus atsiranda asmeniui, panaudojusiam ne pagal paskirtį prekes, kurioms taikoma akcizų lengvata. Vien prielaidos buvimas, kad pirkėjas gali prekes panaudoti ne pagal paskirtį, nėra pagrindas atsisakyti sudaryti sandorį, juolab kai atsakomybė už prekių panaudojimą ne pagal paskirtį taikoma asmeniui, kuris tas prekes naudoja ne pagal paskirtį.

Inspekcija patikrinimo akte nurodė, kad Pareiškėja, per tikrinamą laikotarpį pardavusi be akcizų įsigytus akcizais apmokestinamų prekių didmeninius kiekius teisėtos komercinės veiklos nevykdantiems fiziniams asmenims, neapskaičiuodama, nedeklaruodama ir nemokėdama akcizų, pažeidė AĮ 9 str. 1 d. 4 punkto, 6 dalies, 10 str. 8 dalies, 11 straipsnio ir 12 str. 1 dalies nuostatas. Inspekcija nustatė, kad Pareiškėja, per tikrinamą laikotarpį pardavusi be akcizų įsigytus akcizais apmokestinamų prekių didmeninius kiekius (12140 vienetų 250 mililitrų talpos (3035 litrų) kosmetikos gaminiai – kosmetinis spiritas „W“ ir „WW“) teisėtos komercinės veiklos nevykdantiems Latvijos Respublikos piliečiams A.S. ir I.R. veikė nesąžiningai, todėl minėtais sandoriais negali pagrįsti bei įrodyti teisės į akcizų lengvatos taikymą ir būtent ji yra atsakinga už akcizų prievolės vykdymą. Inspekcija Pareiškėjai patikrinimo akte papildomai apskaičiavo mokėtiną akcizų sumą – 21631 Eur.

Pareiškėjos nuomone, prievolė jai mokėti akcizus neatsirado ir negalėjo atsirasti, nes prekės buvo parduotos ir išgabentos iš Lietuvos Respublikos, todėl pareigos teikti deklaraciją taip pat nebuvo. Todėl nepagrįstai buvo taikyti ir AĮ 11 straipsnis, 12 str. 1 dalis, 26 str. 1 dalis.

Inspekcija nurodė esmines Pareiškėjos ūkinių operacijų aplinkybes ir sutiko su patikrinimo akte padarytomis išvadomis, kad 1) Pareiškėja žinojo riziką, susijusią su parduodamų kosmetikos gaminių vartojimu ne pagal paskirtį – produktai naudojami ne kaip kosmetikos gaminiai, o kaip maisto produktai – apsvaigimą sukeltantys alkoholiniai gėrimai, 2) Pareiškėja turėjo galimybę patikrinti ir įsitikinti dėl klientų vykdomos veiklos teisėtumo ir atsisakyti neteisėtų sandorių, 3) Pareiškėja nepateikė jokių įrodymų, kurie patvirtintų jos naudojimosi mokesčine lengvata pagrįstumą (sąžiningumą), 4) gauti duomenys iš Latvijos Respublikos valstybinės pajamų tarnybos patvirtina faktą, kad A. S. ir I. R. kaip fiziniai asmenys nevykdo teisėtos komercinės veiklos.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Inspekcijos sprendimas yra naikintinas.

Komisija 2017-08-21 posėdžio protokolu Nr. PP-239(7-131/2017) sustabdė Pareiškėjos 2017-06-19 skundo dėl Inspekcijos 2017-05-26 sprendimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-201 dėl patikrinimo akto tvirtinimo nagrinėjimą iki bus priimtas galutinis procesinis sprendimas pagal UAB „BBB“ skundą dėl Inspekcijos 2015-06-12 sprendimo Nr. (24.6-31-5)-FR0682-369.

LVAT 2019-05-08 priėmė sprendimą adm. byloje Nr. eA-1744-556/2019, kurioje tenkinamas UAB „BBB“ skundas, todėl šioje byloje skundo nagrinėjimas atnaujinamas ir skundas nagrinėjamas iš esmės.

Ginčas nagrinėjamu atveju yra kilęs dėl mokesčių administratoriaus sprendimo, kuriuo Pareiškėjai apskaičiuoti akcizai nuo kosmetikos gaminių, Inspekcijai konstatavus, jog Pareiškėja pardavusi be akcizų įsigytus akcizais apmokestinamų prekių didmeninius kiekius teisėtos komercinės veiklos nevykdantiems Latvijos Respublikos piliečiams A.S. ir I.R., veikė nesąžiningai, akcizais apmokestinamos prekės panaudojamos kitaip negu nustato akcizų lengvatos taikymo sąlygos ir, todėl Bendrovei neįgyja teisė į akcizų lengvatą. Inspekcija nurodė Pareiškėjai sumokėti į biudžetą 21631 Eur akcizus, vadovaudamasi AĮ 9 str. 1 d. 4 punktu (akcizais apmokestinamos prekės Lietuvos Respublikoje panaudotos kitiems tikslams), 6 dalimi (panaudojusiam akcizais apmokestinamas prekes kitaip, negu nustato akcizų lengvatos taikymo sąlygos), 10 str. 8 dalimi, 11 straipsniu, 12 str. 1 dalimi, 26 str. 1 dalimi.

Pareiškėja skunde, remdamasi AĮ 9 str. 1 d. 4 punktu, 9 str. 6 dalimi, laikosi pozicijos, jog prievolė jai mokėti akcizus galėtų atsirasti tik tada, jei būtų nustatytas produktų panaudojimas Lietuvos Respublikoje kitiems tikslams, nes mokėti akcizus įstatymų leidėjas įpareigoja asmenį, panaudojusį akcizais apmokestinamas prekes kitaip, negu nustato akcizų lengvatos taikymo sąlygos, tačiau Pareiškėja ginčo prekes įsigijo turėdama tikslą jas pardavinėti, prekes panaudojo pagal paskirtį – pardavė kitiems asmenims. Patikrinimo akte nėra jokių įrodymų ar faktų, kad ginčo produktai būtų buvę panaudoti Lietuvos Respublikoje kitiems tikslams. Aplinkybė, jog šie Latvijos Respublikos piliečiai galimai neužpajamavo gautų prekių arba neužregistravo kitokios vykdomos veiklos nustatyta tvarka (kas negalėjo būti žinoma Pareiškėjai sandorių sudarymo metu), įrodo tik minėtų asmenų kaip Latvijos Respublikos mokesčių mokėtojų nesąžiningumą, tačiau negali būti pagrindu atsirasti Pareiškėjos prievolei mokėti akcizus Lietuvos Respublikoje.

Nagrinėjant Pareiškėjos skundą, turi būti atsakyta, ar mokesčių administratorius pagrįstai apskaičiavo akcizus nuo kosmetikos gaminių, konstatavęs, kad akcizais apmokestinamos prekės panaudojamos kitaip negu nustato akcizų lengvatos taikymo sąlygos.

Byloje nustatyta, kad Bendrovė prekiauja iš UAB „BBB“ įsigytais kosmetikos prekėmis, dėl kurių LVAT, pasisakydamas savo 2019-05-08 sprendime adm. byloje Nr. eA-1744-556/2019, pabrėžė, kad nuo akcizų, be kita ko, turi būti atleidžiamas Akcizų įstatymo 28 straipsnio 1 punkte nurodytas denatūruotas etilo alkoholis, net jei žmonėms vartoti neskirtus produktus, kuriuose yra šis alkoholis, kai kurie asmenys vartoja kaip alkoholinius gėrimus. Bylos nagrinėjimo apeliacine tvarka metu, šioje byloje priimta nutartimi Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas sustabdė bylos nagrinėjimą ir kreipėsi į Teisingumo Teismą su prašymu priimti prejudicinį sprendimą šiais bylai aktualiais klausimais. Teisingumo Teismas 2019 m. vasario 28 d. sprendimo byloje BBB C-567/17 pažymėjo (23 p.), kad produktai, pristatomi kaip kosmetikos ar burnos higienos produktai, kuriuose yra etilo alkoholio, denatūruoto pagal valstybės narės reikalavimus, būdami žmonėms vartoti neskirti produktai, negali būti neatleisti nuo akcizo, kaip numatyta Direktyvos 92/83 27 straipsnio 1 dalies b punkte, motyvuojant tuo, kad kai kurie asmenys juos vartoja kaip alkoholinius gėrimus. Mokesčių administratorius, kuriam pirmiausia tenka pareiga pagrįsti naujai apskaičiuotus mokesčius ir su jais susijusias sumas (Mokesčių administravimo įstatymo 67 str. 1 d.), priimdamas ginčijamą sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo, nesivadovavo Direktyvos 92/83 27 straipsnio 5 dalimi; nėra ginčo ir dėl to, kad nebuvo atliktos šioje direktyvos nuostatoje ir, be kita ko, ją įgyvendinančiame Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. liepos 13 d. nutarime Nr. 902 „Dėl denatūruoto etilo alkoholio, kuriam

netaikomi akcizai“ nustatytos procedūros. Šiomis aplinkybėmis, taip pat atsižvelgus į minėtame Teisingumo Teismo sprendime byloje BB pateiktą Sąjungos teisės aiškinimą, nagrinėjamu atveju pripažintina, kad ginčo produktuose buvęs (pagal Lenkijos Respublikos teisės aktus denatūruotas) etilo alkoholis atitiko jo (denatūruoto etilo alkoholio) atleidimo nuo akcizo sąlygas, numatytas Direktyvos 92/83 27 straipsnio 1 dalies b punkte bei atitinkamose Akcizų įstatymo nuostatose.

Atsižvelgiant į LVAT nutartyje pateiktus išaiškinimus, konstatuotina, kad Inspekcija nepagrįstai Latvijos asmenims parduodamus kosmetikos gaminius pripažino akcizų objektu, teigdama, kad akcizais apmokestinamos prekės panaudojamos kitaip negu nustato akcizų lengvatos taikymo sąlygos. Todėl, neatsižvelgiant į tai, kad parduodami produktai (kuriuose yra denatūruotas etilo alkoholis) kai kurių asmenų naudojami kaip alkoholiniai gėrimai, akcizai jiems apskritai negali būti taikomi pagal Akcizų įstatymo 28 straipsnio 1 punktą. Konstatavus šią aplinkybę, kiti Pareiškėjos skundo argumentai toliau nenagrinėjami. Prekes pripažinus ne akcizų objektu, Inspekcijos padarytos išvados, susijusios su prekių pirkėjų vykdomos veiklos teisėtumo ir sąžiningumo vertinimo aplinkybėmis, nagrinėjamoje byloje teisinės reikšmės neturi.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a :

1. Atnaujinti Pareiškėjos skundo dėl Inspekcijos 2017-05-26 sprendimo Nr. (21.131-31-5) FR0682-201 nagrinėjimą.

2. Panaikinti Inspekcijos 2017-05-26 sprendimą Nr. (21.131-31-5) FR0682-201.

Pagal MAĮ 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprenddami mokesčių ginčą (arba mokesčio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Galiauskaitė

Komisijos narys

Evaldas Raistenskis

Komisijos narė

Rasa Stravinskaitė

Komisijos narys

Andrius Venius

Komisijos narė

Vilma Vildžiūnaitė